

Sygn. akt II AKa 285/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie

Przewodniczący: SSA - Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA - Dorota Tyrała

SA - Małgorzata Janicz

Protokolant - sekr. sąd. Ł. J.

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 r.

sprawy A. P. (1) syna W. i Z. z d. P. urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. w zw. z 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (x2), art. 56 ust. 1 i 3 ww. ustawy w brzmieniu obowiązującym do 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 91 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 286 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 w zb. z art. 297 § 1 w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 kwietnia 2015 r. sygn. akt XII K 70/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. P. (1) w ten sposób, że:

1) uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny wymierzonych oskarżonemu w pkt 6 wyroku, oraz uchyla rozstrzygnięcia o karach jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonemu w pkt 1 i 2 wyroku a nadto rozstrzygnięcie o zaliczeniu na poczet kary okresu pozbawienia wolności zawarte w pkt 7 wyroku,

2) przyjmuje, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt 1 i 2 wyroku działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu – w warunkach ciągu przestępstw i przyjmując za podstawę skazania za te czyny art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 61 ww. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego A. P. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza mu karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i karę łączną 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 kwietnia 2012 r. do 25 maja 2012 r. i od 24 listopada 2013 r. do 20 lutego 2014 r.;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.000 zł tytułem opłaty za obie instancje i zwalnia go od kosztów sądowych w sprawie w pozostałym zakresie, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie maj - czerwiec 2008 r. daty bliżej nieustalonej w W., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił pomocy J. B. (1) oraz innym osobom w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 24 kg w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról w tym celu wspólnie z inną osobą zbył producentom prekursor w postaci 10 l (...) w cenie po 720 Euro za 1 litr oraz zapewnił odbiór wyprodukowanego narkotyku; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w okresie od czerwca do 10 września 2008 r. daty bliżej nieustalonej w W., woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru udzielił pomocy J. B. (1) oraz innym osobom w wytworzeniu metodą L. z posiadanych prekursorów i substancji chemicznych znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 120 kg w ten sposób, że zgodnie z przyjętym podziałem ról w tym celu wspólnie z inną osobą przekazał producentom prekursor w postaci 10 l (...) oraz zapewnił odbiór wyprodukowanego narkotyku w ilości co najmniej 35 kg; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w okresie co najmniej od 8 kwietnia 2008 r. do 31 października 2008 r., dat bliżej nieustalonych w W. w ok. Szpitala (...) oraz C. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, wspólnie i w porozumieniu z J. B. (1) i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w ten sposób, że nabył od w/w co najmniej 60 kg amfetaminy w partiach od 2 do 15 kg jednorazowo w cenie 5 - 4,5 zł za 1 g, celem dalszej jej odsprzedaży; przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 1 czerwca do 31 sierpnia 2008 r. w ok. Szpitala (...) i ul. (...) w W., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami

doprowadził J. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21 tys. Euro, poprzez wprowadzenie go w błąd co do możliwości zakupu prekursora (...) ((...)) w ten sposób, że wspólnie z inną ustaloną osobą zbył w/w za kwotę 21 tys. Euro 30 litrów substancji przypominającej swoim zapachem prekursor (...) ((...)) w celu niedozwolonego wytworzenia substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w okresie od 16 do 20 maja 2005 r. w W. przy ul. (...), mając na celu osiągnięcie korzyści majątkowej doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 42.015, 89 zł w ten sposób, że wprowadził przedstawiciela tego banku w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawieranej z nim umowy kredytu samochodowego, własnej tożsamości oraz wiarygodności:

a/ użytych podrobionych przez siebie dokumentów w postaci:

- wniosku o kredyt samochodowy z dnia 16 maja 2005 r.
- umowy kredytu samochodowego nr (...) z dnia 17 maja 2005 r.
- oświadczenia wnioskodawcy o osiąganych dochodach z dnia 16 maja 2005 r. - umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 19 maja 2005 r.
- umów cesji praw z umowy ubezpieczenia autocasco na zabezpieczenie z dn. 20 maja 2005 r.
- oświadczenia z dnia 20 maja 2005 r. o przyjęciu na siebie winy na zawarcie ubezpieczenia po terminie wydania dowodu rejestracyjnego
- zobowiązania z dnia 20 maja 2005 r. do zapłaty kary z tytułu różnicy między datą wydania dowodu rejestracyjnego a datą polisy
- potwierdzenia zapoznania się z warunkami ubezpieczenia (z nieczytelną datą)

b/ użytych przez siebie a podrobionych przez nieustaloną osobę dokumentów w postaci wystawionych na dane S. P. (1): dowodu osobistego serii (...) i prawa jazdy serii (...) nr (...); przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. oskarżonego A. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów oskarżonego skazał, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

2. oskarżonego A. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów oskarżonego skazał, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył

mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

3. oskarżonego A. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 101.250,00 (sto jeden tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych;

4. oskarżonego A. P. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie w/w przepisów skazał go, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (roku) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści osiągniętej z popełnionego przestępstwa stanowiącej równowartość kwoty 4.500 (cztery tysiące pięćset) euro, tj. 14 670 (czternaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt) złotych;

5. oskarżonego A. P. (1) w ramach zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia czynu uznał za winnego tego, że w okresie od 16 do 20 maja 2005 r. w W. przy ul. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 42.015, 89 zł w ten sposób, że w celu uzyskania kredytu samochodowego w wymienionej wyżej kwocie przedłożył w banku jako autentyczne podrobione przez siebie dokumenty w postaci: wniosku o kredyt samochodowy z dnia 16 maja 2005 r., umowy kredytu samochodowego nr (...) z dnia 17 maja 2005 r., oświadczenia wnioskodawcy o osiąganych dochodach z dnia 16 maja 2005 r., umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 19 maja 2005 r., umów cesji praw z umowy ubezpieczenia autocasco na zabezpieczenie z dn. 20 maja 2005 r., - oświadczenia z dnia 20 maja 2005 r. o przyjęciu na siebie winy na zawarcie ubezpieczenia po terminie wydania dowodu rejestracyjnego, zobowiązania z dnia 20 maja 2005 r. do zapłaty kary z tytułu różnicy między datą wydania dowodu rejestracyjnego a datą polisy, a także podrobione przez nieustaloną osobę dokumenty w postaci wystawionych na dane S. P. (1): dowodu osobistego serii (...) i prawa jazdy serii (...) nr (...), wprowadzając pracowników (...) w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej w dniu 20 maja 2005 r. - umowy kredytu samochodowego nr (...), wiarygodności przedłożonych dokumentów a także własnej tożsamości, działając na szkodę w/wym. banku, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów oskarżonego skazał, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

6. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., art. 91 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego A. P. (1) kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 450 (czterystu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 kwietnia 2012 r. do dnia 25 maja 2012 r. oraz od dnia 24 listopada 2013 r. do dnia 20 lutego 2014 r.;

8. na podstawie art. 230§2 k.p.k. orzekł zwrot na rzecz (...). ul. (...) (...) (...) W. dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych DRZ: (...) - opisanych w wykazie dowodów rzeczowych (...) na k. 1450 - 1450v akt sprawy;

9. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o Adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B. kwotę 5.100,00 (pięć tysięcy sto) złotych plus podatek VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą przez oskarżonego A. P. (1) pomoc prawną udzieloną przez obrońcę z urzędu;

10. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.300,00 zł (trzy tysiące trzysta) złotych tytułem opłaty, w pozostałym zakresie zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego zarzucając mu:

I. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, a mianowicie:

a) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo polegające na ewidentnym rozstrzygnięciu przez Sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego A. P. (1);

b) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego A. P. (1) w toku jurysdykcyjnego postępowania karnego, tj. wniosków dowodowych o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków następujących osób: P. S.; D. O.; M. H.; taksjarzy; (...) z P.; S. L. (1); M. B. oraz jego żony; Z. z M. - w sytuacji gdy w/w świadkowie (wnioskowani przez oskarżonego A. P. (1) oraz okoliczności na które to miało nastąpić ich przesłuchanie mają istotne znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy - tym samym Sąd I instancji w sposób oczywisty naruszył prawo oskarżonego A. P. (1) do domagania się przeprowadzenia przez tenże Sąd dowodów mających wspierać wersję prezentowaną w wyjaśnieniach składanych przez samego oskarżonego oraz pozbawić wiarygodności treści depozycji składanych przez świadka koronnego J. B. (1) oraz świadka T. K. (1), które to prawo immanentnie należy do podstawowych uprawnień oskarżonego związanych z realizacją jego prawa do obrony;

c) art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego A. P. (1) oraz przez jego obrońcę, tj. wniosków dowodowych o dołączenie do akt niniejszej sprawy ekspertyzy dotyczącej narkotyków zatrzymanych w T.; o dołączenie do akt niniejszej sprawy całości aktu oskarżenia wraz z zarzutami ze sprawy, gdzie oskarżonym jest J. G.; o ustalenie danych oraz przesłuchanie w charakterze świadka księgowej prowadzącej księgowość dla świadka koronnego J. B. (1) oraz D. G. w związku z prowadzoną przez nich działalnością gospodarczą; o ponowne wezwanie świadka D. G. - w sytuacji gdy dopuszczenie oraz przeprowadzenie przez Sąd I instancji w/w wnioskowanych przez oskarżonego A. P. (1) oraz przez jego obrońcę dowodów, niewątpliwie skutkowałyby wykazaniem autentyczności wersji przedmiotowego zdarzenia prezentowanej w wyjaśnieniach składanych przez samego oskarżonego oraz pozbawiłyby treści depozycji składanych przez świadka koronnego J. B. (1) wiarygodności - w szczególności tych depozycji, które to bezpośrednio dotyczą osoby samego oskarżonego;

d) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego składanego przez oskarżonego A. P. (1) oraz przez jego obrońcę, tj. wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka M. O. (1), albowiem w/w wniosek dowodowy w żadnym wypadku nie zmierzał do przedłużenia toczącego się przeciwko oskarżonemu postępowania karnego, zaś jego przeprowadzenie bezsprzecznie pozwoliłoby zweryfikować wiarygodność zeznań złożonych przez T. K. (1) (w/w wniosek dowodowy zmierzał jedynie do wykrycia prawdy materialnej, która to w żadnym wypadku nie została przez Sąd I Instancji w ramach toczącego się postępowania - potraktowana jako naczelną zasadą jurysdykcyjnego postępowania karnego);

e) art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego składanego przez oskarżonego A. P. (1) oraz jego obrońcę, tj. wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka S. L. (2) - albowiem okoliczność, która na podstawie zeznań w/w świadka miała zostać udowodniona - ma zasadnicze znaczenie dla ustalenia braku wiarygodności pomówień oskarżonego ze strony świadka koronnego J. B. (1) (którego to deponycje są kluczowym dowodem obciążającym oskarżonego A. P. (1) w przedmiotowej sprawie, nie znajdującym żadnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym);

f) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego składanego przez oskarżonego A. P. (1) oraz przez jego obrońcę, tj. wniosku dowodowego o wezwanie na rozprawę celem uzupełniającego przesłuchania biegłych lekarzy psychiatrów sporządzających opinię sądowo-psychiatryczną w przedmiotowej sprawie - albowiem jest ona niepełna, niejasna oraz zawiera wewnętrzne sprzeczności, tym samym Sąd I instancji w żadnym wypadku nie powinien uznać w/w opinii sądowo-psychiatrycznej za wiążącą;

g) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego składanego przez oskarżonego A. P. (1), tj. wniosku o przeprowadzenie czynności okazania Jego osoby świadkowi koronnemu J. B. (1) oraz świadkowi T. K. (1) zgodnie z regułami określonymi w art. 173 k.p.k. - w sytuacji gdy przeprowadzenie tejże czynności już na wstępnym etapie jurysdykcyjnego postępowania dowodowego wykazałoby, iż zarówno świadek koronny J. B. (1), jak również świadek T. K. (1) - bezpodstawnie pomawiają oskarżonego A. P. (1);

h) art. 172 k.p.k. poprzez brak skonfrontowania przez Sąd I instancji świadków w osobie: świadka koronnego J. B. (1) wraz z świadkiem T. K. (1) - w sytuacji gdy przeprowadzenie przez Sąd I instancji tejże czynności procesowej pozwoliłoby niewątpliwie ocenić wiarygodność treści deponycji składanych przez tychże w/w świadków;

i) art. 201 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego składanego przez oskarżonego A. P. (1) oraz przez jego obrońcę, tj. wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu badania dokumentów i cech porównawczych pisma - z uwagi na fakt, iż opinia sporządzona przez biegłego P. G. (1) na potrzeby niniejszego postępowania karnego jest opinią lakoniczną, niejasną, niepełną oraz w żadnym wypadku nie można przypisać jej przymiotu miarodajności;

j) art. 147 § 1 k.p.k. oraz art. 358 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku oskarżonego A. P. (1) oraz jego obrońcy o rejestrowanie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk (Sąd I instancji uznał, iż forma protokołu będzie wystarczająca oraz że warunki techniczne stoją temu na przeszkodzie, gdyż Sąd I instancji nie ma na chwilę obecną możliwości rejestrowania przebiegu rozprawy za pomocą takiego urządzenia) - w sytuacji gdy oskarżony A. P. (1) oraz jego obrońca składając przedmiotowy wniosek, zmierzali jedynie do zabezpieczenia prawidłowości czynności procesowych przeprowadzanych przez tenże Sąd na rozprawie głównej - gdyż zapis audiowizualny bądź zapis dźwięku najwierniej oddaje przebieg przeprowadzanej na potrzeby toczącego się postępowania karnego czynności procesowej, tym samym w wypadku sprzeczności pomiędzy protokołem a jego załącznikiem w postaci zapisu przekładu dźwięku - obowiązkiem Sądu jest wyjaśnienie przyczyn rozbieżności oraz ustalenie czy protokół, czy załącznik przedstawiają rzeczywisty przebieg czynności (natomiast Sąd I instancji, na podstawie art. 153 § 1 k.p.k., nie uwzględnił wniosku oskarżonego A. P. (1) o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 27 maja 2013 roku, w sytuacji gdy tenże protokół w ogóle nie odzwierciedlał przebiegu niniejszej rozprawy, a w szczególności oświadczeń składanych przez oskarżonego na tymże terminie rozprawy -toteż przedmiotowy wniosek o rejestrowanie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk w żadnym wypadku nie powinien zostać przez tenże Sąd zmarginalizowany, a tak właśnie się stało poprzez jego nie uwzględnienie);

k) art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nie przesłanie do Aresztu Śledczego (tym samym nie udostępnienie) przez Sąd I instancji oskarżonemu A. P. (1) akt niniejszej sprawy - tym samym Sąd I instancji pozbawił oskarżonego możliwości przygotowania pisemnej listy pytań pozostałych do zadania świadkowi koronnemu J. B. (1), jak również uniemożliwił oskarżonemu przygotowanie linii obrony na kolejny termin rozprawy - toteż uczynił przysługujące

oskarżonemu prawo do obrony iluzorycznym (przedmiotowy wniosek został złożony przez oskarżonego na terminie rozprawy w dniu 20 listopada 2014 roku);

1) art. 177 § 1a k.p.k. poprzez przesłuchiwanie świadka koronnego J. B. (1) przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku (tj. w drodze wideokonferencji) bez zachowania wymogów formalnych określonych w tymże przepisie procesowym - tj. w postępowaniu przed Sądem w czynności przesłuchania w miejscu przebywania świadka koronnego J. B. (1) w drodze wideokonferencji nie brał udziału ani referendarz sądowy; ani asystent sędziego; ani urzędnik zatrudniony w Sądzie, w którego to okręgu świadek koronny przebywał; ani funkcjonariusz Policji; ani funkcjonariusz C. (...); ani specjalista - informatyk zatrudniony do

przeprowadzenia wideokonferencji;

m) art. 6 k.p.k. tj. naruszenie przez Sąd I instancji przysługującego oskarżonemu prawa do obrony poprzez nie uwzględnienie przez tenże Sąd wniosku składanego przez oskarżonego A. P. (1) na terminie rozprawy w dniu 12 czerwca 2013 roku w przedmiocie odroczenia w/w terminu rozprawy z uwagi na fakt, iż na w/w termin rozprawy stawiała się Adwokat K. C. występując z substytucji Adwokata B. B. obrońcy z urzędu oskarżonego - w sytuacji gdy oskarżony A. P. (1) oświadczył, iż nie wyrażał uprzednio zgody na substytucję oraz ponadto oświadczył, iż nie ma zaufania do Adwokata K. C. (tym samym Sąd I instancji, na podstawie art. 404 § 1 k.p.k. a contrario nie uwzględnił wniosku oskarżonego oraz przeprowadził określone czynności procesowe zaplanowane na tenże termin rozprawy, w szczególności rozpoczął przesłuchiwanie świadka koronnego J. B. (1));

n) art. 6 k.p.k., tj. naruszenie przez Sąd I instancji przysługującego oskarżonemu prawa do obrony poprzez nie uwzględnienie przez tenże Sąd wniosku składanego przez oskarżonego A. P. (1) na terminie rozprawy w dniu 20 listopada 2014 roku w przedmiocie odroczenia w/w terminu rozprawy z uwagi na fakt, iż oskarżony A. P. (1) uskarżał się na całkowitą głuchotę na skutek zaaplikowania mu w Areszcie Śledczym preparatu leczniczego do uszu (w konsekwencji czego jego zdolność słyszenia uległa całkowitemu okresowemu zaniknięciu), tym samym pomimo braku możliwości realizacji przez oskarżonego swojego prawa do obrony, Sąd I instancji jednakże przeprowadził zaplanowane na tenże termin rozprawy czynności procesowe (fakt ten znalazł swoje potwierdzenie w stosownej dokumentacji medycznej);

o) art. 424 § 1 k.p.k. poprzez lakoniczność uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyrażającą się w braku wykazania rozumowania, które to doprowadziło Sąd I Instancji do konstatacji, iż oskarżony A. P. (1) jest winny popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów zabronionych (de facto treść uzasadnienia zaskarżonego Wyroku jest jedynie wiernym odzwierciedleniem treści depozycji składanych przez świadka koronnego J. B. (1) w toku jurysdykcyjnego postępowania dowodowego - toteż Sąd I instancji nie dokonał merytorycznej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, którego to konstruktywna ocena winna znaleźć swoje przełożenie w szczególności w części uzasadnienia faktycznego zaskarżonego wyroku), tym samym poprzez brak wskazania okoliczności faktycznych, motywów oraz przyczyn zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, Sąd I Instancji uniemożliwił kontrolę instancyjną zapadłego w sprawie wyroku;

p) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd I instancji zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poprzez zachodzące sprzeczności pomiędzy istotnymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji a treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na całkowicie dowolnym oraz bezpodstawnym przypisaniu przez Sąd I instancji oskarżonemu A. P. (1) zarówno sprawstwa, jak również winy w zakresie zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów zabronionych; jak również poprzez przyznanie przez Sąd I Instancji wiarygodności zeznaniom świadka koronnego J. B. (1), w sytuacji gdy zeznania tegoż świadka koronnego nie mogą stanowić jedynej podstawy do przypisania oskarżonemu A. P. (1) zarówno sprawstwa, jak również winy w zakresie zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów zabronionych, gdyż nie znajdują one żadnego potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym,

co w konsekwencji skutkowało, w oparciu o treść art. 438 pkt 3 k.p.k., błędem Sądu I instancji w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mającym wpływ na jego treść, a polegającym na bezpodstawnym uznaniu przez tenże Sąd, iż w realiach niniejszej sprawy oskarżony A. P. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstw zarzucanych mu w akcie oskarżenia;

II. na podstawie art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w tymże przepisie, polegającej na poprowadzeniu rozprawy sądowej w dniu 19 marca 2014 roku pod nieobecność oskarżonego A. P. (1), w której to rozprawie obecność jego była obowiązkowa, w sytuacji gdy obrońca sygnalizował fakt nagłej choroby oskarżonego (obrońca oskarżonego A. P. (1) przedłożył do akt sprawy na w/w terminie rozprawy Kartę Informacyjną Szpitalnego (...) Szpitala (...) z dnia 18 marca 2014 roku - dotyczącą jednakże czasookresu od dnia 18 marca 2014 roku do dnia 19 marca 2014 roku), która to okoliczność w konsekwencji została potwierdzona złożonym do akt niniejszej sprawy stosownym zaświadczeniem lekarskim wystawionym przez uprawnionego lekarza sądowego oraz wnosił o nieprowadzenie postępowania karnego pod jego nieobecność, zaś podnoszone okoliczności Sąd I instancji zbagatelizował i pomimo tego prowadził postępowanie karne, uznając niestawiennictwo oskarżonego A. P. (1) w tym dniu za nieusprawiedliwione;

III. na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w tymże przepisie, tj. poprowadzenie jurysdykcyjnego postępowania karnego oraz wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia przez Sąd I Instancji, w sytuacji gdy tenże Sąd był nienależycie obsadzony, gdyż Przewodniczącym Składu Orzekającego w tejże sprawie był sędzia delegowany do Sądu Wyższego Rzędu, który to nie miał uprawnień do przewodniczenia składowi Sądu Wyższego Rzędu (Przewodniczący Składu Orzekającego w tejże sprawie - SSR M. Z. delegowana do Sądu Okręgowego w Warszawie);

IV. na wypadek nie uwzględnienia przez Sąd Odwoławczy w/w zarzutów procesowych (w szczególności tych stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze), obrona zarzuca także, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k.. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu A. P. (1) kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary

łącznej grzywny - jak również poszczególnych kar jednostkowych pozbawienia wolności oraz kar jednostkowych grzywny odpowiednio składających się na karę łączną pozbawienia wolności oraz na karę łączną grzywny, tj. wymierzenie oskarżonemu przez Sąd I instancji kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny nadmiernie surowej, a w konsekwencji nieadekwatnej także do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego przestępstw oraz do stopnia jego winy, w sytuacji gdy Sąd I instancji winien wydać wobec oskarżonego A. P. (1) karę łączną pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze uwzględniającym skorzystanie przez tenże Sąd z zasady pełnej absorpcji.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie przez Sąd Odwoławczy oskarżonemu A. P. (1) kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny na zasadzie pełnej absorpcji orzeczonych kar jednostkowych (odpowiednio jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz jednostkowych kar grzywny) podlegających łączeniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego, jak i zawarte w wnioski tej apelacji, nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie jednak należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zaistniały okoliczności uzasadniające ingerencję w zaskarżony wyrok, niezależnie od treści środka odwoławczego i podniesionych zarzutów. Przesłanki opisane w pkt 1 i 2 wyroku zostały bowiem błędnie uznane przez Sąd I instancji za przestępstwa odrębne, pozostające w zbiegu realnym, podczas gdy spełniają one kryteria pozwalające na przyjęcie oceny prawno – karnej z art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Jest przy tym oczywistym, że instytucję określoną w art. 91 § 1 k.k., jako

instytucję prawa karnego materialnego, Sąd I instancji (wobec zaistnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie), miał obowiązek zastosować. Jej niezastosowanie, w odniesieniu do czynów z pkt 1 i 2 wyroku stanowiło zatem obrazę prawa materialnego, noszącą cechy niesprawiedliwości w rozumieniu art. 440 k.p.k., co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego.

W związku z tym Sąd Apelacyjny zmienił tenże wyrok przyjmując, że oskarżony dopuścił się czynów przypisanych mu w pkt 1 i 2 wyroku działając w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu – tj. w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k., co pociągnęło za sobą wymierzenie kary w sposób określony w tym przepisie. Wymierzając oskarżonemu karę za powyższe przestępstwa, w rozmiarze 5 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 50 zł za stawkę, Sąd miał na względzie wszystkie te okoliczności, które były podstawą orzeczenia o karze w powyższym zakresie przez Sąd I instancji.

Biorąc pod uwagę ścisły związek przedmiotowo - podmiotowy pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami oraz okoliczność, że cztery z nich zostały popełnione praktycznie w tym samym okresie czasu (kwiecień – październik 2008 r.), Sąd wymierzył oskarżonemu, przy zastosowaniu zasady asperacji, karę łączną 7 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny w wysokości 30 zł za stawkę tj. karę oscylującą w okolicach dolnego progu przewidywanego przez art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r.

Jak powiedziano na wstępie, za bezzasadne uznać należy podniesione w apelacji zarzuty, tj. zarzuty obrazy przepisów postępowania, powiązane z zarzutem popełnienia błędu w ustaleniach faktycznych oraz zarzuty dotyczące niewspółmierności kary.

Oczywiście bezpodstawne okazały się w szczególności zarzuty wskazujące, zdaniem skarżącego, na istnienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 pkt 2 i 11 k.p.k.

Skarżący mija się z prawdą podnosząc, że zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na nienależyte obsadzenie Sądu, w którym przewodniczący składu orzekającego nie miał uprawnień do przewodniczenia temu składowi. Z delegacji Ministra Sprawiedliwości, wydanych na podstawie obowiązujących przepisów prawa (art. 77 § 1 pkt 1 i art. 46 § 1 u.s.p.) w dniach 12 marca 2013 r., 11 września 2013 r., 4 marca 2014 r., 9 września 2014 r., 2 lutego 2015 r. wynika bowiem jednoznacznie, że sędzia Sądu Rejonowego M. Z. była delegowana do pełnienia obowiązku sędziego w Sądzie Okręgowym w Warszawie, z prawem przewodniczenia w sprawach rozpoznawanych przez ten Sąd w pierwszej instancji w składzie jednego sędziego i dwóch ławników, przez cały okres procedowania w przedmiotowej sprawie sygn. akt XII K 70/13 (k. 5447 – 5451).

Brak też podstaw do uwzględnienia stanowiska skarżącego, że w dniu 19 marca 2014 r. przeprowadzono rozprawę pod nieobecność oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa, co miałoby skutkować koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku w oparciu o art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Oskarżony został zawiadomiony o ww. terminie rozprawy (k. 4441). Na rozprawie w dniu tym nie stawił się i nie usprawiedliwił należycie swojego niestawiennictwa (k. 4462). Wówczas Sąd zbadał, czy przedstawione przez obrońcę zaświadczenie, spełnia kryterium należytego usprawiedliwienia niestawiennictwa w rozumieniu art. 117 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 376 § 2 k.p.k. Okazało się, że złożone zaświadczenie, opatrzone adnotacją lekarza sądowego, potwierdziło niemożność stawiennictwa oskarżonego w Sądzie ale wyłącznie w dniu 18 marca 2014 r. (k. 4458, notatka urzędowa k. 4459). Nie zaistniały zatem okoliczności podważające merytoryczną zasadność decyzji Sądu o kontynuowaniu rozprawy w dniu 19 marca 2014 r. w trybie art. 376 § 2 k.k. (k. 4463).

Niestawiennictwo oskarżonego, w momencie podejmowania tej decyzji, nie zostało bowiem wytłumaczone, a istniejące w tym czasie okoliczności nie uzasadniały przypuszczenia, iż zaszły wyjątkowe przyczyny (takie jak np. choroba czy wypadek) usprawiedliwiające to niestawiennictwo.

Nadto należy zauważyć, że Sąd przerwał procedowanie na rozprawie w dniu 19 marca 2014 r., niezwłocznie po otrzymaniu (za pośrednictwem faksu) oświadczenia oskarżonego wraz z zaświadczeniem lekarskim (nie wystawionym przez lekarza sądowego), które wskazywały na możliwość zaistnienia okoliczności usprawiedliwiających

niestawiennictwo na rozprawie w tym dniu (k. 4469). Ostatecznie usprawiedliwienie niestawiennictwa oskarżonego w dniu 19 marca 2014 r. zostało potwierdzone zaświadczeniem lekarza sądowego wystawionym w dniu 29 marca 2014 r. (k. 4548).

Na następnym terminie rozprawy w dniu 8 kwietnia 2014 r. Sąd, zgodnie z wolą oskarżonego, przystąpił do powtórzenia czynności procesowych przeprowadzonych pod jego nieobecność w dniu 19 marca 2014 r. (k. 4549, k. 4552 i nast., k. 4561). Czynności te kontynuowano na kolejnych terminach rozpraw (k. 4840 i in.).

Reasumując stwierdzić należy, że (wbrew stanowisku skarżącego) w sprawie nie zaistniały tego typu uchybienia, które można zakwalifikować jako bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 pkt 2 i 11 k.p.k. (zarzuty z pkt II i III apelacji). Nie doszło bowiem do rozpoznania przedmiotowej sprawy przez Sąd nienależycie obsadzony lub też pod nieobecność oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji nie naruszył też przysługującego oskarżonemu prawa do obrony (zarzuty obrazy art. 6 k.p.k. z pkt I m), I n) apelacji). Art. 6 k.p.k. przewiduje prawo do obrony w sensie materialnym, rozumiane jako prawo do przeciwstawienia się tezie oskarżenia, jak i prawo do obrony w sensie formalnym, rozumiane jako prawo do korzystania z pomocy obrońcy. Jest oczywistym, że za brak obrony uznać należy nie tylko przypadek gdy oskarżony podczas rozprawy w ogóle nie miał obrońcy ale też sytuację, gdy ustanowiony obrońca nie mógł w sposób realny obrony wykonywać. Tego rodzaju sytuacja w sprawie niniejszej nie miała miejsca.

Jak wynika z treści protokołu rozprawy w dniu 12 czerwca 2013 r. oskarżony wniósł o jej odroczenie, powołując się na to, że nie zna K. C., występującej substytucji jego obrony z urzędu adw. B. B., z którym miał ustaloną linię obrony. Adw. K. J. – C. oświadczyła, że zna akta sprawy, ustaliła linię obrony z adw. B. B., jest przygotowana do rozprawy oraz jest w stanie uczestniczyć w postępowaniu (k. 2179 – 2180).

W tej sytuacji uznać należy, że zastosowanie przez Sąd procedury przewidzianej w ustawie, poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o odroczenie rozprawy na podstawie art. 404 § 1 k.p.k. a contrario, nie może być ocenione (tak jak tego oczekuje skarżący), jako naruszenie zasady prawa do obrony.

Nie budzi też zastrzeżeń, kontestowany przez skarżącego, sposób procedowania Sądu w sprawie wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 20 listopada 2014 r., w związku z oświadczeniem oskarżonego, że nie słyszy dobrze (k. 5000). Sąd, po przeanalizowaniu okoliczności dotyczących ww. oświadczenia, trafnie uznał, że nie zachodzi konieczność odroczenia rozprawy w tym dniu, gdyż oskarżony jest reprezentowany przez obrońcę, a w zależności od treści zaświadczenia lekarskiego (o którego sporządzenie zwrócono się do (...)) – przeprowadzone czynności dowodowe mogą być powtarzane na kolejnych terminach rozprawy. Badając powyższą kwestię, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego otolaryngologa, w której stwierdzono, że słuch oskarżonego jest wydolny i pozwala na swobodną komunikację słowną z otoczeniem (również w warunkach sali sądowej) i że mogło dojść do przejściowego tylko pogorszenia jego słuchu w czasie stosowania procedury oczyszczania uszu (k. 5076 – 5077).

Podczas kolejnej rozprawy oskarżony – po poinformowaniu go o treści opinii i o możliwości powtórzenia wcześniejszych czynności procesowych – nie wniósł o powtórzenie tych czynności oraz oświadczył, iż zna protokoły odczytane już w trakcie poprzedniej rozprawy i nie wnosi o ich ponowne odczytanie (k. 5091).

W tej sytuacji uznać należy, że prawo do obrony oskarżonego, było przez Sąd I instancji w należyty sposób respektowane i że nie doszło do obrazy art. 6 k.p.k. opisanej w pkt II n) apelacji.

Kontrola instancyjna nie potwierdziła też trafności pozostałych zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego wymienionych w pkt II apelacji, jak i w efekcie (powiązanego z nimi) zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na bezpodstawnym (zdaniem skarżącego) uznaniu, iż oskarżony jest sprawcą przypisanych mu przestępstw.

W pkt I a) apelacji wskazano, że Sąd I instancji naruszył w postępowaniu zasadę in dubio pro reo określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Należy w związku z tym przypomnieć, że reguła wyrażona w art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy w sprawie rzeczywiście występują nie dające się usunąć wątpliwości a nie wtedy, gdy okoliczności takie dostrzega jedynie jedna ze stron postępowania. Nadto zauważyć trzeba, że wyczerpujące postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie oraz wszechstronna ocena ujawnionych dowodów, doprowadziły do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w konsekwencji brak jest wątpliwości, które nakazywałyby stosowanie reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k. W szczególności nie może być mowy (jak tego oczekuje skarżący) o naruszeniu zasady in dubio pro reo w wypadku gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, a sformułowane w tym zakresie zastrzeżenia powinny odwoływać się do obrazy zasad określonych w art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. (zob. rozważania dot. zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. pkt II p).

Nietrafne okazały się stawiane w pkt II b), c), d), e) petitum apelacji, zarzuty obrazy art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.k. dotyczące oddalania wniosków dowodowych składanych przez oskarżonego i jego obrońcę.

Podczas rozprawy w dniu 18 lutego 2014 r. oskarżony wniósł o przesłuchanie osób wymienionych w odczytywanych protokołach zeznań świadka koronnego G. B. (w tym osób określonych w pkt II b) apelacji) na okoliczność, czy te osoby handlowały ze świadkiem koronnym lub czy go znały i kontaktowały się z nim.

Sąd I instancji, oddalając powyższy wniosek dowodowy, przywołał prawidłową podstawę prawną (art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.) i trafnie wykazał, że okoliczności, które mają być udowodnione za pomocą ww. dowodów nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dotyczącej sprawstwa i winy oskarżonego A. P. (k. 4850, 5113). Sąd ten słusznie podniósł, że żadna z wnioskowanych przez oskarżonego osób, nie została wymieniona w akcie oskarżenia, jako osoba współdziałająca z oskarżonym, zaś przesłuchiwanie tych osób w celu zweryfikowania świadka koronnego jest zbyt daleko idące, bowiem zeznania tego świadka dotyczą setek osób powiązanych z jego działalnością przestępczą (k. 4355). W tym kontekście warto odwołać się do poglądu zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 lutego 2006 r. wskazującego, że Sąd nie ma obowiązku weryfikowania wszystkich informacji zawartych w zeznaniach świadków koronnych, zwłaszcza relacji nie mających żadnego związku z postępowaniem w sprawie. Zdaniem Sądu Najwyższego postulat weryfikowania w sprawie, w której mają zastosowanie przepisy o świadku koronnym, wiarygodności relacji dotyczących innej sprawy oraz zdarzeń, które ani nie są przedmiotem rozpoznania, ani nie mają wpływu na treść rozstrzygnięcia, nie znajduje żadnego oparcia w treści ustawy (III KK 154/05, Lex nr 1756050).

Powyższe (trafne) stanowisko zachowuje aktualność na gruncie niniejszej sprawy, w zakresie dotyczącym kwestii poruszonych w zarzutach z pkt II b), II c) apelacji.

Również bowiem wniosek dowodowy, którego oddalenie zakwestionowano w pkt II c) apelacji odnosił się po części do zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania w innej sprawie. Sąd I instancji, oddalając powyższy wniosek, w sposób przekonujący i zgodny z regułami określonymi w art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. wykazał, że okoliczności, które miałyby zostać udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tejże sprawy, albo też, że wnioskowane dowody nie są przydatne do stwierdzenia określonych okoliczności. W szczególności, Sąd ten trafnie wskazał, że akt oskarżenia nie może stanowić dowodu na ustalenie określonych faktów, albowiem jest on tylko dowodem na to, iż konkretne zarzuty zostały postawione konkretnym osobom, a to czy dana osoba dopuściła się zarzucanego jej czynu, podlega dopiero ustaleniu w postępowaniu sądowym. W postanowieniu z dnia 17 października 2014 r. oddalającym wniosek dowodowy, słusznie przyjęto, że również ekspertyza dotycząca narkotyków ujawnionych w T. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, tym bardziej, że w aktach sprawy znajduje się prawomocny wyrok skazujący osoby, które zostały zatrzymane właśnie z ww. narkotykami (k. 4850).

Należy nadmienić, że już w dniu 14 czerwca 2014 r., oskarżony oświadczył, że nie popiera wcześniej złożonych wniosków dowodowych i że przedstawia swoje ostateczne wiążące, wnioski dowodowe (k. 4634). Sąd wnioski przedstawione w dniu 14 czerwca 2014 r. po części oddalił, a po części do nich się przychylił i rozstrzygnięcie to nie jest przez strony procesu kwestionowane (k. 4636).

Wszelako w dniu 14 marca 2015 r. oskarżony złożył kolejne wnioski dowodowe, w tym o przesłuchanie świadka M. O. (1) na okoliczność faktu pożyczania pieniędzy przez T. K.. W tej sytuacji za trafne uznać należy stanowisko Sądu I instancji, że wniosek oskarżonego o przesłuchanie ww. świadków, złożony prawie po dwóch latach od rozpoczęcia postępowania sądowego zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia tegoż postępowania. Sąd w sposób rzeczowy wykazał, że okoliczność na którą powołuje się oskarżony w ww. wniosku była mu znana już od początku postępowania, a etap procesu na którym złożono ten wniosek świadczy o zaistnieniu przesłanek z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. Nie sposób w tym stanie rzeczy uznać, że doszło do obrazy powyższego przepisu (określonej w zarzucie z pkt II d), apelacji), tym bardziej, że skarżący nie wykazał w ramach środka odwoławczego, iż ewentualne przeprowadzenie dowodu z zeznań M. O. mogłoby rzutować na kształt rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie – w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k.

Podobnie rzecz się ma z okolicznościami przywołanymi w pkt II e) apelacji, które miałyby zostać, zdaniem skarżącego, udowodnione, w oparciu o zeznania świadka S. L. (2). Również w tym przypadku nie budzi zastrzeżeń stanowisko Sądu I instancji, że okoliczności powyższe nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowód z zeznań S. L. mógłby co najwyżej potwierdzić okoliczność, że J. B. w 2001 r. został pobity przez oskarżonego, a to nie pozwala stwierdzić, iż incydent ten spowodował po upływie 8 – 9 lat złożenie zeznań obciążających oskarżonego (k. 5160, str. 23 uzasadnienia wyroku).

Bezasadny jest też zarzut (pkt II f) apelacji) obrazy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie uzupełniającej ustnej opinii biegłych psychiatrów, którzy sporządzili opinię pisemną w niniejszej sprawie. Sąd I instancji słusznie uznał, że również i w tym przypadku zachodzą przesłanki określone w ww. przepisie, albowiem pisemna opinia psychiatryczna została wydana w sierpniu 2012 r. a wniosek o jej uzupełnienie złożono na końcowym etapie postępowania sądowego, w marcu 2014 r. (k. 5187). Przy tym wbrew twierdzeniom skarżącego, opinia pisemna biegłych psychiatrów nie jest obciążona mankamentami, o których mowa w art. 201 k.k., a Sąd I instancji zajął trafne stanowisko co do jej miarodajności i wiarygodności (k. 5187 – 5188). Jest to bowiem opinia jasna, zawierająca jednoznaczne konkluzje, a wyrażone tam oceny są zrozumiałe i logicznie wytłumaczone. Nie zachodziła zatem potrzeba sięgnięcia po rozwiązanie zawarte w art. 201 k.k. Zgodnie z tym przepisem biegłych można bowiem zaważać, w celu uzupełnienia swojej pisemnej opinii ustnie, tylko wówczas, gdy sporządzona już opinia jest niepełna, niejasna lub wewnętrznie sprzeczna.

Z analogicznych względów za słuszną uznać należy, kwestionowaną w pkt II i) apelacji, decyzję Sądu o oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu innego biegłego z zakresu badania dokumentów (k. 5159). Opinie biegłego P. G. (1) (pisemna i ustna) spełniają bowiem wszystkie wymogi stawiane przez ustawodawcę i nie zaistniały żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy i bezstronności tegoż biegłego. Opinie te uznać trzeba za pełne, jasne, kategoryczne i uwzględniające wszystkie istotne okoliczności oraz poparte wnikliwą i przekonującą argumentacją. Również zatem w tym przypadku, Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż nie ma przesłanek pozwalających na zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 201 k.p.k. w postaci dopuszczenia kolejnego biegłego z zakresu badań dokumentów. Na marginesie zauważyć należy, że art. 201 k.k. nie preferuje żadnego ze sposobów wyjaśnienia ewentualnych niejasności w treści opinii, a w pierwszym rzędzie zaleca ich usunięcie w drodze zasięgnięcia opinii uzupełniającej (ustnej lub pisemnej), czyli w praktyce poprzez wezwanie tego samego biegłego. Tak też uczyniono w przedmiotowej sprawie, gdzie biegły P. G. wyczerpująco uzupełnił swoją pisemną opinię w trakcie przewodu sądowego.

Chybiony okazał się zarzut z pkt II g) apelacji, który ma w zasadzie znaczenie jedynie „historyczne”, skoro odnosi się do ewentualnych zaniechań zaistniałych na etapie śledztwa, nie przenikających w jakimkolwiek zakresie do postępowania sądowego. Przy tym, nie sposób zaakceptować rozumowania skarżącego wskazującego, iż uwzględnienie wniosku z przeprowadzenia czynności okazania oskarżonego A. P. świadkom J. B. i T. K., w toku przewodu sądowego, mogłoby doprowadzić do zweryfikowania wiarygodności tych świadków. Przecież oskarżony, który w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że nie zna J. B. (1), w czasie postępowania sądowego zmienił swe wyjaśnienia i potwierdził nie tylko fakt znajomości z J. B., ale i opisał okoliczności dotyczące ich wspólnego pobytu w jednej celi (k. 5158). Podobnie, w toku postępowania sądowego, oskarżony nie kwestionował faktu, że zna świadka T. K. (1). Miał być

nawet zaangażowany w odzyskaniu należności od T. K. (k. 2159). Również świadkowie J. B. i T. K. zeznając w ramach niniejszego postępowania sądowego, wskazywali, iż znają oskarżonego. Trudno w tej sytuacji przyjąć, że, jak wywodzi skarżący, oddalenie wniosku o przeprowadzenie czynności okazania oskarżonego J. B. i T. K., mogłoby mieć jakiegokolwiek znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro wszystkie te osoby potwierdziły fakt wzajemnej znajomości.

Podsumowując stwierdzić należy, że skarżący nie wykazał w sposób skuteczny, iż przeprowadzenie któregokolwiek z dowodów określonych w zarzutach z pkt I b), c), d), e), f), g) i) petitum apelacji, mogło mieć wpływ na treść orzeczenia Sądu I instancji. Kontrola instancyjna sposobu procedowania w kwestii wniosków dowodowych wskazuje natomiast, że Sąd I instancji wnioski te zasadnie oddalił i stanowisko swoje w tej mierze wystarczająco uzasadnił. Tym samym zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz 201 k.p.k., w sposób rzutujący na treść orzeczenia (w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k.) uznać trzeba za bezzasadny.

Uzupełniająco wypada odnotować, że wyłącznie w ramach uzasadnienia apelacji (str. 15) skarżący zgłosił zastrzeżenia, co do nieprzesłuchania w trakcie rozprawy S. P. (2) i T. P. (1). Analiza akt postępowania sądowego wskazuje jednak wyraźnie, że Sąd podjął w tej mierze szereg prób ustalenia miejsca pobytu powyższych osób, trafnie stwierdzając, iż dowodów z bezpośredniego ich przesłuchania nie da się przeprowadzić (k. 5157, k. 4636). Przy tym zeznania świadka T. P. zostały w sposób prawidłowy ujawnione w trybie art. 391 § 1 i 2 k.p.k.

Odnosnie zarzutu z pkt II h) apelacji, dotyczącego nieprzeprowadzenia konfrontacji pomiędzy J. B. a T. K., odnotować wypada, że w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, strony nie zgłaszały żadnych wniosków w tym w zakresie, co pozwala na uznanie, iż kwestię tą podniesiono wyłącznie na potrzeby środka odwoławczego. Należy przy tym przypomnieć, że stosownie do art. 172 k.p.k., osoby przesłuchiwane mogą być skonfrontowane w celu wyjaśnienia sprzeczności. A zatem czynność ta ma wyłącznie fakultatywny charakter i może być przeprowadzona tylko wtedy gdy w relacjach przesłuchiowanych osób istnieją tego typu rozbieżności, które wymagają wyjaśnienia. W przedmiotowej sprawie tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca.

Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i przekonujący wykazał, że zeznania tych świadków korelują ze sobą w zakresie dotyczącym czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1, 2, 3 i 4 wyroku. Zeznania T. K., potwierdzają i uzupełniają pozostały wiarygodny materiał dowodowy, w tym przede wszystkim zeznania świadka koronnego J. B. – tworząc wspólną i logiczną całość (uzasadnienie wyroku k. 23 – 25).

Za bezpodstawny uznać należy zarzut z pkt II j) apelacji dotyczący obrazy art. 147 § 1 k.p.k. i 358 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku o utrwalenie rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk. Przepis art. 147 § 1 k.p.k. zakłada bowiem tylko fakultatywną dopuszczalność rejestrowania obrazu lub dźwięku czynności protokolowanej i w związku z tym nie można czynić Sądowi zarzutu, że nie uwzględnił wniosku o rejestrowanie dźwięku w ww. trybie, tym bardziej, iż w czasie jego składania Sąd nie miał technicznej możliwości zarejestrowania przebiegu rozprawy (k. 2235, k. 2182).

Z kolei, jak wynika z protokołu rozprawy, również strony procesowe nie dysponowały stosownym sprzętem do utrwalania przebiegu rozprawy, co uniemożliwiło uwzględnienie wniosku oskarżonego, na płaszczyźnie uregulowania zawartego w art. 358 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego, na ocenę powyższej kwestii nie ma żadnego wpływu fakt nieuwzględnienia przez Sąd wniosku sprostowania protokołu rozprawy z dnia 27 maja 2013 r. (k. 2234) Sąd procedował w tym zakresie zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 153 § 1 k.p.k.). Niezależnie od tego, treść oświadczenia, które zdaniem oskarżonego winno znaleźć się w protokole rozprawy z dnia 27 maja 2013 r., oskarżony w istocie zawarł w swojej wypowiedzi szczegółowo zaprotokolowanej w czasie rozprawy w dniu 12 czerwca 2013 r. (k. 2180, 2112). Oświadczenie to, co zostało odnotowane w protokole rozprawy z 27 maja 2013 r., dotyczyło m. in. ograniczeń w dostępie do akt śledztwa w postępowaniu przygotowawczym (k. 2112).

Należy w związku z tym zaznaczyć, że tego typu ograniczenia nie występowały w toku postępowania sądowego, gdzie akta sprawy, (w tym kolejne tomy akt powstające w czasie tegoż postępowania), były oskarżonemu wielokrotnie udostępniane, zarówno w okresie tymczasowego aresztowania jak i po jego uchyleniu (np. k. 2114, 2194 i in). Dlatego też za chybiony uznać trzeba kolejny zarzut, dotyczący rzekomego nieudostępnienia oskarżonemu akt, co miałoby

uniemożliwić mu sporządzenie pisemnej listy pytań i w efekcie uniemożliwić przygotowanie linii obrony [pkt II k) apelacji – obraza art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.].

W rzeczywistości oskarżony szczegółową listę pytań sporządził, a akta były mu, w czasie przed sporządzeniem tejże listy, długotrwale udostępniane (k. 5007, 5013, 5091). Zresztą również po sporządzeniu ww. listy konsekwentnie udostępniano mu ww. akta (5114, 5167).

Skarżący mija się z rzeczywistością również w ramach zarzutu z pkt II l) apelacji. Analiza akt sprawy wskazuje bowiem jednoznacznie, że w czynnościach przesłuchania świadka koronnego, w trybie tzw. wideokonferencji, brał każdorazowo udział, stosownie do wymogu z art. 177 § 1 a) k.p.k., asystent sędziego lub upoważniony urzędnik zatrudniony w Sądzie, gdzie świadek był przesłuchiwany (np. k. 2369, k. 3141).

Nietrafny okazał się również zarzut z pkt II o) apelacji. Nie można bowiem podzielić zarzutu obrazy art. 424 § 1 k.p.k. w aspekcie jego wpływu na treść wyroku z tego względu, że sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego wyrokowania. Sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy zatem od tego, czy jego uzasadnienie odpowiada wymogom określonym w przepisie art. 424 k.p.k.

Niezależnie od tego stwierdzić należy, że Sąd I instancji, w ramach pisemnych motywów wyroku, wskazał w sposób precyzyjny, które fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, należycie określił i ocenił dowody na których się w tej mierze oparł oraz wyczerpująco wyjaśnił dlaczego odrzuca dowody przeciwne – spełniając tym samym kryteria wprowadzone przez ww. przepis.

Za nietrafny uznać należy sformułowany w pkt I p) apelacji zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., w którym powołano się na bliżej nieokreślone (również w uzasadnieniu apelacji) sprzeczności pomiędzy ustaleniami faktycznymi wyroku a treścią materiału dowodowego oraz zakwestionowano sądową ocenę wiarygodności zeznań świadka J. B., które zdaniem skarżącego stanowią jedyną podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie przypisanych mu czynów.

Na wstępie wypada stwierdzić, że Sąd I instancji przeprowadził staranne i wnikliwie postępowanie dowodowe, nie naruszając (o czym była mowa wyżej) zasad rządzących tym postępowaniem i skutecznie realizując obowiązek wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy.

Wszelkie istotne dla rozstrzygnięcia tejże sprawy dowody i okoliczności, ujawnione w toku postępowania, zarówno korzystne dla oskarżonego, jak i przemawiające na jego niekorzyść, zostały przez Sąd I instancji wszechstronnie zbadane, rozważone i poddane dokładnej analizie, a na ich podstawie Sąd ten poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu w wyroku czynów.

Ocena materiału dowodowego poczyniona przez Sąd I instancji, która jest oceną kompletną i wszechstronną pozostaje w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów logicznych i faktycznych, a zatem nie przekracza granic oceny swobodnej zakreślonych w art. 7 k.p.k.

W takiej sytuacji kontrola instancyjna uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje, zgodnie z regułą z art. 410 k.p.k., pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu okoliczności i dowodów ujawnionych w sprawie i że w związku z tym (wbrew twierdzeniom skarżącego), nie ma podstaw do dyskwalifikacji tegoż rozstrzygnięcia.

Wywody skarżącego zawarte w apelacji w zakresie pkt II p) sprowadzają się w istocie do polemiki z trafnymi ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji. Skarżący ogranicza się w zasadzie do zakwestionowania powyższych ocen, przedstawiając w to miejsce własne, subiektywne poglądy i nie przytaczając na ich poparcie jakichkolwiek skutecznych argumentów.

W szczególności całkowicie chybione są zastrzeżenia skarżącego dotyczące trafności sądowej oceny zeznań świadka J. B.. Kwestionując wiarygodność tegoż dowodu skarżący w sposób ogólnikowy, odnosi się do tych okoliczności,

które Sąd I instancji przekonująco i szczegółowo omówił w kontekście całokształtu materiału dowodowego w ramach pisemnych motywów wyroku. Skarżący zdaje się nie dostrzegać tego, że zeznania J. B. nie są dowodem odosobnionym w kontekście pozostałych dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych wyroku, a tym bardziej nie są one, jak to sugeruje skarżący, jedyną podstawą tych ustaleń.

Kwestia materiału dowodowego wspierającego wiarygodność relacji J. B. została wyczerpująco omówiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zaś rozważania Sądu I instancji w tym zakresie podziela również Sąd Apelacyjny (str. 13 – 31 uzasadnienia wyroku). Wypada jedynie podkreślić, że Sąd I instancji poddał zeznania J. B. (podobnie jak zeznania T. K.) wnikliwej analizie oraz ocenie (nie przekraczającej granic oceny swobodnej), w korelacji z całokształtem okoliczności i dowodów ujawnionych w sprawie, wskazując jakie wiarygodne dowody potwierdzają poczynione ustalenia – co w zupełności podważa, argumentację skarżącego przytaczaną na poparcie zarzutu obrazy art. 7 k.k. w zw. z art. 410 k.p.k.

Podsumowując – w przeprowadzonym przez Sąd I instancji postępowaniu dowodowym, jak i w ocenie ujawnionych dowodów (w szczególności w ocenie zeznań J. B. i T. K.) – Sąd odwoławczy nie stwierdził obrazy przepisów ustawy karno – procesowej (w tym obrazy przepisów wskazanych w pkt od I a) do pkt I p) petitum apelacji), która mogłaby mieć wpływ na treść wyroku w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów, zaś całokształt ujawnionego materiału dowodowego i okoliczności sprawy stanowił wystarczającą podstawę do poczynienia przez Sąd I instancji kompletnych i prawidłowych ustaleń faktycznych.

W związku z tym za bezzasadny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, stanowiący, swojego rodzaju, zwieńczenie zarzutów dotyczących naruszeń przepisów postępowania i nie rozwinięty w jakimkolwiek zakresie w ramach uzasadnienia apelacji.

Bezbłędne ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku nie zostały podważone w toku postępowania odwoławczego, zaś omawiana na wstępie zmiana części tegoż wyroku (w zakresie czynów z pkt 1, 2) związana była z przyjęciem przez Sąd odwoławczy odmiennej oceny prawno – karnej, co do czynów z pkt 1 i 2 wyroku. W ramach wyroku Sądu Apelacyjnego przyjęto bowiem, że oskarżony dopuścił się czynów z pkt 1 i 2 wyroku w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Nieuchronną konsekwencją zmian kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 2 wyroku stała się, o czym była już mowa, modyfikacja tegoż wyroku w części dotyczącej kary. W tym stanie rzeczy w większości za bezprzedmiotowe uznać należy zarzuty dotyczące rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kar tj. w zakresie kar orzeczonych za czyn z pkt 1 i 2 oraz co do kary łącznej. Nie ulega wątpliwości, że również w odniesieniu do czynów z pkt 4 i 5 wyroku, nie objętych ingerencją Sądu odwoławczego, kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone przez Sąd I instancji nie noszą cech rażącej niewspółmierności zwłaszcza jeżeli uwzględni się okoliczność, że zostały one popełnione w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.

Na zakończenie należy odnotować, że w toku postępowania odwoławczego oskarżony wniósł tak zwaną apelację osobistą. Podniesione tam zarzuty i argumentacja przytoczone na ich poparcie, stanowiły w zasadniczej części, przedmiot rozważań Sądu odwoławczego (zawartych w niniejszym uzasadnieniu), wskazujących na ich oczywistą bezzasadność.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie rozstrzygając o kosztach w oparciu o art. 634 k.p.k.